

Од “Милосрдног анђела” и Мартовског погрома до чекања слободе

Не бројим године... А што бих бројала кад се све нижу једна за другом и свака доноси само мало новине. „Надање се наше закопало на Косово у једну гробницу“... понављам Његошеву муку која је и пре ових наших догађаја одзвањала од Косова поља до Ловћена и Цетиња. И ширила се вековима од Проклетија и Шаре до Паштрика и Кошара до Ливадица и Старог Грацка, до Ораховца и Ретимља, до Јасеновца и Јадовна. Копали су и многи после Његоша муку српског народа којег су прогонили, мучили, оптуживали га и судили му без кривице и доказа .

Да „кадија те тужи, кадија ти суди“. Знао је народ наш ту истину још у оном турском вилајету док су га на колац набијали. Знамо и ми данас по косовским пољима и метохијским котлинама.

И беше та 1998.година. За нас тешка, претешка.. И би лето те године, и

врелина – земљу нам запалише. Горео је Ораховац, горела су села Братотин, Ратковац, Зрзе, Велика Хоча, Зочиште, Ретимље, Оптеруша... јаукале су Милановићке планине и Затрићка брда, пуцала Вран стена, увијала се сеоска врела бежећи ка Белом Дриму...

И опустеше куће у Ретимљу, Оптеруши, Зочишту, Братотину, Ратковцу и Круши... Обесрбише се... Не својом вољом, већ силом оних којима имена ни рода не желим споменути (Онај коме су се замерили зна). На стотине чељади из мога рода отеше, одведоше, затреше им огњишта, расуше им кости.

Остадоше деца, жене, мајке, саме да обијају прагове рођака, пријатеља, владара овосветских. Да питају за своје изгубљене очи, одсечена крила, поломљене ноге, извађена срца...

А одговор долете на крилима „Милосрдног анђела“. И он угаси наду јер је био све само не милосрдан. Рушио је мостове, путеве, домове, болнице, фабрике, убијао градове, косио села... И опет жртве. И деца, и одрасли, и стари и млади. И „милосрдне“ починиоце зна Онај који суди свету. „Далеко им лепа кућа“, рече мој народ.

После тог ватреног лета нашим небом, почеше се путеви пунити колонама. А колоне су се савијале од бола и бежале од тенкова и џипова који су уз туђу песму и туђе цвеће долазили на нашу земљу. И људи у колонама испразнише села и градове и одоше у Нигдину. Бежали су од страха, јер су знали да страх доноси смрт.

А викали су они други, којима наш језик није свој, да је дошла слобода и да је завршен рат.

Ваљда се у свету тако каже кад једном народу одузмеш и земљу, и кућу, и гробље, и цркву... На мом језику и за мој народ то слобода није била.

Мој језик није више био слободан, моји путеви су постали несигурни, моји градови обесрбљени, моја села опустела...

Живесмо ту њихову слободу до марта 2004. и некако ми се поче чинити да се и наша слобода помаља, да је видим. Споро је однекуд долазила ка нама, потајно јој се радовах. А уместо њене искре угледах њихов пламен. Пламен којим је горео Призрен. Горела је Богородица Љевишка, горела црква Светог Ђорђа, и Светог Николе, и Светог Спаса, и опет Светог Ђорђа и опет Светог Николе, и Свете Недеље и... и горела је Призренска богословија, и горели су Свети Архангели и горео је Девич, и горела Приштина и Урошевац...горело Косово, горела Метохија.

И гореле су куће у мом Ораховцу: једна, друга, трећа... десета и пребијене

моје комшије, и горело је небо над црквом Свете Недеље у Брњачи, а у мојим венама се ледила крв, у мојој глави горела ватра, у моме наручју су дрхтала деца.

Бојала сам се: слободе нема на видику! Има само оних (не)људи који и даље мрзе и мене, и мој народ, и мој језик, и моју веру и моју Цркву и моје гробље.

Знала сам, и сад знам да је слобода далеко. Ал верујем да је негде има за нас и да ће доћи. Јер ако не постоји, зашто су моја стопала прилепљена за ову земљу? Зашто не могу никуд одавде и кад је много тешко? Зашто осећам радосну тугу кад одем на наше гробље иако порушено? Зашто се насмешим кад ме усред Шадрвана у Призрену, међу хиљаду људи неко на албанском упита како се иде до Каљаје, а ја му на српском одговорим и покажем пут? Зашто лебдим над земљом кад чујем звоно са наше цркве и пољубим њена врата?

Е, кад се та радост у мени угаси, тад ћу знати да слободе нема. А неће се угасити никад. Ја то знам и то мој Бог зна.

